

Nieuwsbrief

Opnieuw schrijven we een verslag zonder dat we ons fysiek op de hoogte hebben kunnen stellen van het werk dat we mogen doen in Belarus. Dit neemt niet weg dat de projecten door konden gaan. Bijna dagelijks worden we op de hoogte gesteld middels fotootjes, appjes, mailtjes enzovoort.

We zien het als een wonder, want de politieke situatie is dusdanig slecht dat op velerlei terreinen humanitaire activiteiten stil liggen. De Corona-situatie is hieraan debet.

“Ach we zijn Tsjernobyl gewend”, zei een goede vriend tegen ons toen we vroegen hoe ze staande konden blijven met zoveel spanning en dreiging. Hij voegde daar onmiddellijk aan toe dat het vertrouwen in de leiding van de Heer rust en moed geeft.

Inmiddels werken we meer dan 20 jaar in Belarus. En al die jaren zijn we steeds weer verwonderd over de wegen die geopend worden.

1 Agroproject

De bouw van het tuinbouwschooltje op het terrein van het doveninternaat nadert z'n voltooiing.

Er was enige vertraging doordat het ministerie van humanitaire zaken formeel nog geen toestemming gaf een gedeelte van het geld uit Nederland op te nemen. Dit zijn we wel gewend, maar deze keer duurde het wel erg lang. Gelukkig lijkt dit nu opgelost te zijn. Het project is, evenals de andere projecten binnen dit internaat bekostigd door de stichting 'Vrienden van Effatha'.

Allen zien uit naar de opening van de twee lokalen, een praktijk- en een theorielokaal. Er wordt gewerkt aan een breed onderwijsprogramma. De leerlingen leren zaaien, de tuin bewerken, oogsten en inmaken. Tegelijk krijgen ze les over voeding en gezond eten. Dit is geen overbodige luxe, want na het internaat, moeten ze zelfstandig wonen en voor zichzelf zorgen.

Ze zijn met recht trots op de verbouwing en zien uit naar het moment van de opening

Zo was het

Zo is het geworden

2. Vakantiekampen en daarna

In ons vorige verslag hebben we verteld over de vakantiekampen in Berezino en Kamenka. Het is mooi te zien dat de kerken contact proberen te houden met de deelnemers. Echte nazorg. In Berezino bijvoorbeeld bezochten ruim driehonderd kinderen de kerstvoorstelling (in januari). Er werden drie bijeenkomsten georganiseerd in de kerk.

3. Boekjes

De medewerkers van het bijbelgenootschap zijn ijverig bezig geweest met het verspreiden van bijbellesboekjes. In heel Belarus bezochten ze kerken, scholen en internaten. Het boekje 'Jozua en het nieuwe land' is het elfde boekje in de serie. Mooi om in de verslagen te lezen dat er met de boekjes gewerkt wordt. Elk hoofdstuk eindigt met kennis- en belevingsvragen. Van het boekje 'Ik ben Jozef' is een herdruk in voorbereiding. De bedoeling is dat er 5000 gedrukt worden. De stichting 'Vrienden van Effatha' heeft de bekostiging op zich genomen.

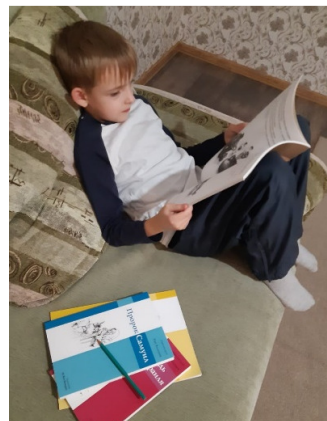

Dovenschool Babrujsk

Zondagsschool in Rogachev

en ..

in Pruzhany

'Jozua en het nieuwe land' wordt uitgedeeld in de zondagsschool van Krasnoye.

Onze tolk/vertaalster Ina Karpowitsch

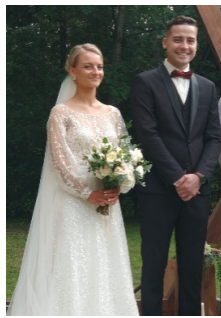
4. Het huis in Minsk

Het huis in Minsk is het centrum voor dovenactiviteiten geworden. Een groepje dove weeskinderen vindt elke vakantie onderdak. Ze worden betrokken bij de activiteiten zoals deze de afgelopen jaren voor doven ontwikkeld zijn. Bijvoorbeeld kerkdiensten voor en door(!) doven, bijbelstudies, spelletjesavonden enz.

We hebben in onze verslagen vaak de naam van Alina genoemd. We volgden haar en hielden contact vanaf de dovenschool in het oude klooster van Mstislaw en later het doveninternaat in Babrujsk. We hielden ook contact met haar in het huis 'Love for Kids'. Hier kwam ze tot geloof en liet zich dopen. Hetzelfde gebeurde met Aloschia, eveneens doof. Ook hij kwam tot geloof en samen besloten ze als kinderen van de Heer verder door het leven te gaan. Ze hadden de trouwdatum bepaald op de datum waarvan ze wisten dat wij aanwezig konden zijn. Maar helaas, Corona werd de spelbreker. Gelukkig konden we op afstand het een beetje meemaken. Voor ons en voor hen een ontroerende gebeurtenis. We hebben zó de hand van de Heer gezien in hun beider levens. Voorlopig blijven ze in het huis van Varya wonen, tot hun flat klaar is.

Maxim, Varya, Ksenia en Dasha

Alina en Aloschia

*In het huis in Minsk. Op de achtergrond de directrice Varya
Op de voorgrond haar man André*

De dovenkerk in Minsk

5. Gelijke kansen voor doven in Tadzjikistan.

In ons vorige verslag vertelden we over de contacten die kregen met christenen in Tadzjikistan. Een medewerker van het Wit-Russisch bijbelgenootschap bracht ons in contact met Nikina Akhmedova uit Tadzjikistan. Nikina is christen en dochter van dove ouders. Zij spant zich erg in voor de emancipatie van de doven in haar land. Vorig jaar gaf zij een cursus Gebarentaal aan moeders van dove kinderen uit de moslingemeenschap. Ongekend in dit land. Ouders kunnen niet met hun dove kind communiceren. Schrijnende situaties. Er groeide tussen haar en ons iets moois, ondanks de grote afstand en het verschil in cultuur. Via Whatsapp hebben we bijna dagelijks contact.

We zien het als de leiding van onze Heer.

Hulp aan doven is dringend nodig in een land dat voor meer dan 95% bestaat uit moslims. In die cultuur is er weinig begrip en achting voor mensen met een beperking. Doven hebben weinig toekomst als het gaat om opleiding en werkgelegenheid. En geen werk betekent geen inkomen. Ze zijn niet in staat een gezin te onderhouden. Er is veel armoede onder de 30.000 doven in Tadzjikistan. Toen we vorig jaar een beetje konden helpen met voedselpakketten met daarin olie, meel, boekweit e.d., zei een dove man: “Dit is de eerste keer in mijn leven dat ik hulp krijg.”

Nikina heeft samen met haar team een professioneel projectplan opgezet onder de naam ‘Gelijke kansen’. Ongeveer 200 doven in de hoofdstad Dusjanbe doen mee. De doven krijgen gebarencursussen aangeboden en het project richt zich op meer mogelijkheden voor werkgelegenheid. Zo leren ze bijvoorbeeld in een rollenspel hoe ze een sollicitatiegesprek moeten voeren.

De eerste drie maanden studeren ze in 6 groepen van 30 tot 37 deelnemers.

Er worden gebarendocenten en doventolken opgeleid. De doelstelling is dat de levensstandaard en sociale integratie van de doven bevorderd wordt. Vooralsnog lijkt er voldoende belangstelling en medewerking van de overheid en bedrijven te zijn. Maar het moet wel diep weg komen. Een negatieve volksmentaliteit rond mensen met een beperking buig je niet zomaar om.

Een zaak van lange adem dus.

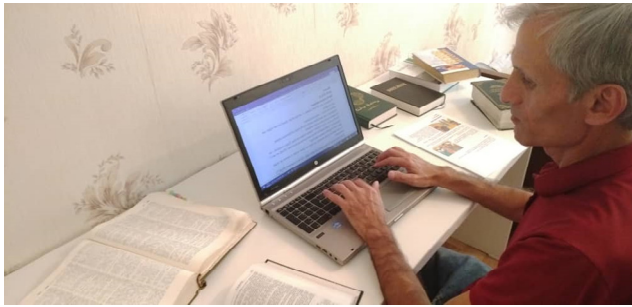
De eerste cursusdag voor doven in Dusjanbe

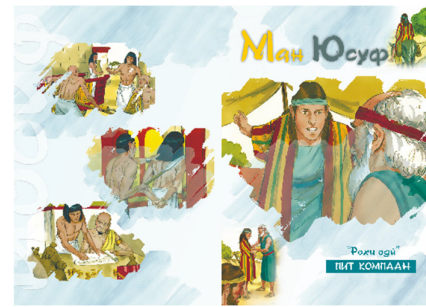
Nikina liep al lang rond met haar emancipatieplannen, maar de financiering van het project was een groot probleem. Gelukkig heeft de stichting ‘Vrienden van Effatha’ besloten het totale project te financieren. Voor deze stichting zijn wij de projectleiders.

Parallel aan dit project wordt gewerkt aan de verspreiding van bijbelverhalen. Eerder al lukte het 700 boekjes over Daniël in het Russisch vanuit Wit-Rusland naar Tadzjikistan te vervoeren. Een spannend verhaal apart.

De vraag om eenvoudige bijbelverhalen kwam van Nikina en haar man, die pastor is van een kerk in Dusjanbe is.

Halim bezig met het vertaalwerk

Cover van 'Ik ben Jozef' in het Tadzjiks

Er is meer vraag naar bijbelverhalen in een eenvoudige taal. In de taal van het volk. In de bergdorpen wordt voornamelijk Tadzjiks gesproken. Het boekje 'Ik ben Jozef' dat we vorig jaar schreven, werd in het Russisch vertaald en verschijnt – als er een sponsor gevonden wordt - ook in het Tadzjiks. Nikina vertelt dat het verhaal over Jozef onder moslims zeer gewild is. Het is de bedoeling dat binnen het gebarenproject de boekjes aan de deelnemers meegegeven worden. Wat in het algemeen geldt, geldt zeker in dit land: relatie is de basis voor evangelisatie. Heel bijzonder dat dit kán, zeker als we ons bedenken dat Tadzjikistan op de ranglijst van Open Doors staat.

6. Tot slot

De zegen van onze Heer kent geen grenzen en afstanden. En we zien die zegen, in overvloed. We ervaren het als heel bijzonder dat in deze tijd het werk doorgang kan vinden, al zien we natuurlijk wel uit naar de tijd dat we de mensen in Belarus weer kunnen ontmoeten. We ervaren het ook als heel bijzonder dat we steeds weer bronnen vinden, die de projecten financieel steunen.

Graag zouden we met eigen ogen de activiteiten in Tadzjikistan willen zien. We konden geen 'nee' zeggen tegen de mensen daar, die onze hulp inriepen.

We zijn uitgenodigd voor een bezoek, maar....

Wie weet!

We vragen jullie gebed voor de projecten in Wit-Rusland en Tadzjikistan. We vragen jullie gebed voor de mensen daar, die in uiterst moeilijke omstandigheden moeten leven en werken. Voor de christenen, die in hun vrijheid beknot worden of zelfs onderdrukt. Voor de boekjes die gedrukt worden en verspreid onder duizenden kinderen en jongeren.

Voor het volk van Belarus en de kerk, nu China steeds meer terrein veroverd daar. We hebben het met eigen ogen gezien en houden ons hart vast.

Pastor Nikolai uit Berezino wijst vaak op de tijd dat dat bijbelverspreiding en samenkomsten in de kerk verboden waren. Een tijd die hij meegemaakt heeft. Hij is niet bang voor wat kan komen in de toekomst, maar houdt een ieder voor: "Werk zo lang het dag is!"

Piet en Dineke Compaan
www.hulpbelarus.nl